

HAURÍEM DE CANVIAR

Jordi Dalmau i Ausàs

En aquest món cadascú té la seva funció, la que li encomanen o la que un mateix escull. Si això passa de manera personal en tots nosaltres, molt més quan ens agrupem. En l'Església, com a comunitat de cristians, també hi ha diferents funcions, tantes com creients i totes igual d'importantes. Aquesta comunitat s'estructura de manera piramidal, però fóra millor que ho fes de manera circular. És una qüestió més de plantejament que no pas de forma. Quan dic circular vull dir que l'eix central fos vertaderament l'Evangeli de Jesús i que cada creient, d'acord amb la seva funció, la seva vocació i les seves aptituds s'hi organitzés al voltant, guardant un ordre i un respecte vers la tasca que fessin la resta de germans. En la jerarquia piramidal, en canvi, com més amunt s'està més poder es té, més es mana. I jo em pregunto: més poder per què? Manar a qui? Poder sobre la moral i la fe? Em sembla que això és quelcom reservat al mateix Pare i a la consciència de cadascú. I de manar res, en tot cas aconsellar, dialogar i convèncer, però mai imposar. I això no vol dir falta-li el respecte, a l'Església, sinó entendre-la d'una altra manera, més propera i humil. Aquesta estructura piramidal fa que es vegi l'Església com un muntatge. Però en lloc d'interioritzar aquesta crítica, aquest avís que tants cops hem escoltat, els cristians ens limitem a respondre: "com poden opinar si s'ho miren des de fora? Nosaltres que formem part de l'Església sabem que no és tan així com diuen". I és clar que poden opinar, i amb molt bon criteri perquè sovint les coses es veuen millor, amb més claredat, quan es miren des de la neutralitat, per exemple la neutralitat de les persones que no combreguen amb l'Església però que li guarden un profund respecte i que li veuen massa mancances. Ens fem l'orni perquè a ningú no li agrada que el critiquin. Als cristians, però, ens hauria d'agradar, senyal que encara no afinem prou en el seguiment de la Bonanova del Crist. Ens mirem massa el

Caldrien opcions per una Església més participativa.

melic, estem massa per nosaltres mateixos i per les nostres celebracions. L'Església d'aquí no evangelitza, va fent, ens agradi o no. I de vegades va desfent, com quan manté la posició absurda de qüestionar la validesa, i a voltes necessitat, dels mètodes anticonceptius. L'Església no és ningú per fiscalitzar l'Amor entre dues persones. El que ha de fer és treballar per la justícia social, pel repartiment equilibrat de la riquesa, per la dignitat humana i evangèlica de les persones i deixar-se de posicionaments que el món no entén. Allò de "coleu un mosquit i us empassau un camell" potser no sols anava adreçat als fariseus. Perquè ens n'empassen moltes de coses els cristians. Fem la vista grossa per segons què i filem molt prim, massa prim, per segons quins temes. I el de la sexualitat n'és un. En canvi, perquè no diu res l'Església sobre la disbaixa, l'exhibicionisme i la decadència de moltes primeres comunions, confirmacions i casaments? No només hi hauria de dir la seva, sinó que hi hauria de posar esmena perquè és lamentable que passi el que està passant. Sembla que amb el seu silenci

Sembla que amb el seu silenci l'Església doni el vist-i-plau a l'opulència i a la manca de sentit que caracteritza actualment aquests sacraments. I què si es bateja, es confirma o es casa menys gent!? No és pas qüestió de números sinó d'autenticitat.

l'Església doni el vist-i-plau a l'opulència i a la manca de sentit que caracteritza actualment aquests sacraments. I què si es bateja, es confirma o es casa menys gent!? No és pas qüestió de números sinó d'autenticitat, i d'això, d'autenticitat, la nostra Església sí que n'està mancada, i molt. Em dóna la sensació que l'Església no entén el que li està passant, no s'adona que perd pistonada, que el que compta és el sentit de les coses. La veig com un vaixell ancorat mentre el món s'exclama: "sort que els cristians ens feien falta!".